

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LAUREN KATE

Cascada

CUPRINS

1. A treia lacrimă	9
2. Apropierea de țărm	18
3. Originarul dispărut	32
4. Sânge nou	42
5. Înghet profund.....	53
6. Dușmani în apropiere	63
7. Pentru un cântec.....	73
8. Încercarea orhideei.....	83
9. Cădere liberă	92
10. Pentru că are legătură cu iubirea.....	105
11. Iluzie, rămâi	120
12. Ocupați Atlantida.....	131
13. Ochiul furtunii.....	142
14. Asaltul furtunii	155
15. Doliu întrerupt	166
16. Împlinirea	174
17. Întâlnirile	185
18. Febra de a spune	198
19. Evacuat.....	207
20. Cu toate acestea, problemele au apărut	214
21. Amăgirea	225

22. Limba maternă	234
23. Transformările lui Ovid.....	247
24. Zborul	254
25. Marais	263
26. Deposedați	272
27. Mantia fulgerătoare	280
28. Făuritoarea de fantome.....	290
29. Cel iubit	306
30. Sărutul stacoiu	317
31. Nostalgie.....	324
32. Răsărit de soare.....	335
33. Cascada.....	346
Multumiri	358
Despre autoare	359

A TREIA LACRIMĂ

Cerul plânse. Întristarea inundă pământul.

Starling deschise gura ca să prindă stropii de ploaie care cădeau prin gaura cordonului ei. Sanctuarul transparent al Originarei era înălțat deasupra focului precum cortul comod al unui vilegiaturist. Izola potopul, cu excepția unei mici deschideri de deasupra, menită să evacueze fumul focului și să permită pătrunderea unei mici cantități de apă de ploaie.

Picăturile îi umeziră limba. Erau sărate.

Gustă copacii dezrădăcinați, oceanele care revendicau pământul. Gustă apa tulbere de pe litoral și golfurile inundeate. Florile sălbaticice ofilite, munții arizi, totul era otrăvit cu sare. Milioane de cadavre în putrefacție.

Lacrimile Eurekăi făcuseră toate acestea – și mai mult.

Starling plescăi din buze, căutând altceva în ploaie. Închise ochii și plimbă apa de ploaie prin gură, ca un degustător de vinuri. Încă nu simțea gustul săgeților atlante care brăzdau cerul. Încă nu gusta marginile lui Atlas cel Rău.

Acesta era un lucru bun, dar inducea confuzie. Lacrimile vărsate de fata Șirului Lacrimilor erau menite să aducă

Respect pentru oameni și cărți

înapoi Atlantida. Singurul obiectiv al Originarilor fusese să împiedice vărsarea acelor lacrimi.

Din păcate, aceștia esuaseră.

Și ce se întâmplase? Potopul era aici, dar unde îi era conducătorul? Eureka adusese calul, dar nu și călărețul. Se abătuse Șirul Lacrimilor? Ceva nu funcționase cum trebuie, în direcția corectă?

Starling se aplecă deasupra focului și își studie hărțile nautice. Lacrimile șiroiau pe laturile cordonului în valuri, scoțând în evidență căldura și strălucirea spațiului cu miros de *citronella* din interior. Dacă Starling ar fi fost altcineva, ar fi putut să stea cu o cană cu lapte cu cacao și cu un roman și să lase ploaia să o poarte într-o altă lume.

Dacă ea ar fi fost altcineva, bătrânețea ar fi omorât-o cu milenii în urmă.

Era miezul nopții în pădurea națională Kisatchie din centrul Louisianei. Starling îi așteptase pe ceilalți încă de la ora prânzului. Știa că aveau să vină, deși nu discutaseră despre acest loc. Fata izbucnise în plâns atât de brusc. Potopul ei îi împrăștiase pe Originari de-a lungul noii mlaștini groaznice, iar ei nu avuseseră timp să-și plănuiască regruparea. Dar aici era zona în care aveau să se întâlnească.

Cu o zi în urmă, înainte ca Eureka să plângă, acest loc se afla la o distanță de două sute douăzeci și cinci de kilometri de golf. Acum, era o fărâmă din litoralul care dispărea puțin câte puțin. Mlaștina – cu malurile ei, drumurile noroioase, sălile de dans, stejarii răsuciți veșnic verzi¹, vilele antebelice

¹ Live oak tree, în original (*Quercus virginiana*), specie de stejar veșnic verde, din sud-estul Statelor Unite ale Americii (n.tr.)

Respect pentru oameni și cărti
și camionetele – zacea scufundată într-o mare de lacrimi
egoiste.

Și, undeva acolo, înnota Ander, băiatul îndrăgostit de
fata care făcuse asta. Când se gândeau la trădarea acestuia,
indignarea clocotea în Starling.

Dincolo de strălucirea flăcării, în ploaia piezișă, o
siluetă ieși din pădure. Critias își purta cordonul ca pe un
impermeabil greu, pe care doar Originarii îl vedeaau. Lui
Starling i se păru mai mic. Știa la ce se gândeau acesta:

„Ce nu a fost în regulă? Unde este Atlas? De ce suntem
încă vii?“

Când ajunse la marginea cordonului lui Starling, Critias
se opri. Amândoi se pregătiră pentru explozia dură care
avea să semnaleze unirea cordoanelor lor.

Momentul unirii îi lovi ca fulgerul. Starling își încrucișă
brațele ca să reziste rafalei; Critias își miji ochii și înaintă
cu greu. Părul ei se unduia ca o pânză de păianjen, în timp
ce fălcile lui fălfăiau ca niște steaguri.

Starling observă aceste trăsături deloc măgulitoare ale
lui Critias și văzu că la rândul lui o studia. Ea se liniști la
gândul că Originarii îmbătrâneau doar atunci când simțeau
afecțiune.

– Venetia nu mai există, spuse Starling în timp ce Critias
își încălzea mâinile în fața focului. Ea își coordonase sen-
zația papilelor gustative cu diagramele. Cea mai mare parte
din Manhattan, tot golful...

– Așteaptă-i pe ceilalți. Critias dădu din cap arătând
spre întuneric. Sunt aici.

Chora veni clătinându-se către ei din est, Albion, din
vest, furtuna strălucind în cordoanele lor. Se apropiară de

Respect pentru oameni și cărți

cordonul lui Starling și înțepeniră, pregătindu-se pentru intrarea neplăcută. Când cordonul ei îi absorbi, Chora privi în altă parte, iar Starling știu că aceasta nu voia să riște să se simtă melancolică sau patetică. Nu voia să riște să simtă nimic. Așa trăise vreme de mii de ani, fără să pară sau să se simtă vreodată mai bătrână decât un muritor de vârstă mijlocie.

– Starling evaluează efectele dezastrului produs, spuse Critias.

– Nu contează.

Albion se aşeză. Părul lui argintiu era ud, frumosul costum gri îi era acum pătat cu noroi și rupt.

– Nu contează un milion de morți? întrebă Critias. În drumul tău, nu ai văzut distrugerile cauzate de lacrimile ei? Mereu ai spus că suntem protectorii Lumii Trezite.

– Ce contează acum este Atlas!

Starling se uită în altă parte, jenată de izbucnirea lui Albion, deși îi împărtășea acestuia frustrarea pe care o resimțea. Mii de ani, Originarii se luptaseră să prevină ascensiunea unui inamic pe care nu îl întâlniseră în carne și oase. Suferiseră mult timp din cauza proiecțiilor minții sale îngrozitoare.

Captiv în tărâmul scufundat al Lumii Adormite, Atlas și regatul său nici nu îmbătrâneau, nici nu dispăreau. Dacă Atlantida s-ar fi înălțat, locuitorii acesteia ar fi revenit la viață pe care o avuseseră înainte de scufundarea insulei lor. Atlas ar fi fost un bărbat puternic în vîrstă de douăzeci de ani, în floarea vieții. Înălțarea ar fi făcut ca timpul să curgă din nou pentru el.

Ar fi fost liber să urmărească Împlinirea.

Dar, până la înălțarea Atlantidei, singurele lucruri care se agitau în Lumea Adormită erau visele, intrigile și mințile

Respect pentru oameni și cărți

îmbolnăvite. De-a lungul timpului, mintea lui Atlas călătorise de multe ori în Lumea Trezită. Ori de câte ori o fată întrunea condițiile Șirului Lacrimilor, mintea lui Atlas încerca să fie în preajma ei, ca să o determine să verse lacrimile care l-ar fi făcut să domnească din nou. Acum, el sălăslua în Brooks, prietenul fetei.

Originarii erau singurii care îl recunoșteau pe Atlas de fiecare dată când punea stăpânire pe corpul unei persoane apropiate fetei Șirului Lacrimilor. Atlas nu reușise niciodată – parțial din cauză că Originarii omorâseră treizeci și șase de fete din Șirul Lacrimilor, înainte ca zeul să le poată face să plângă. Cu toate acestea, cu fiecare dintre vizitele sale, răutatea lui unică pătrundea în Lumea Trezită.

– Toți ne amintim aceleași lucruri întunecate, spuse Albion. Dacă mintea lui Atlas a fost atât de distructivă în alte corpuri, provocând războaie și omorând nevinovați, imaginați-vă mintea și corpul lui unite, trezite, și în lumea noastră. Gândiți-vă ce s-ar întâmpla dacă i-ar reuși Împlinirea.

– Așadar, spuse Critias, unde este? Ce așteaptă?

– Nu știu. Albion își încolește pumnul deasupra focului până când miroslul cărnii arse îl făcu să îl îndepărteze. Toți am fost acolo. Am văzut-o plângând!

Starling se gândi la acea dimineață. În momentul în care lacrimile Eurekăi căzuseră, tristețea ei păruse fără margini, ca și cum nu s-ar fi terminat niciodată. Păruse că fiecare lacrimă vărsată ar fi distrus lumea înzecit...

– Așteaptă, spuse ea. Odată cu întrunirea condițiilor profeției ei, trebuiau să cadă trei lacrimi.

– Fata plângea în hohote. Albion o ignoră. Nimici nu o lua în serios pe Starling. În mod evident, cele trei lacrimi necesare au fost vărsate.

Respect pentru oameni și cărti
— Si altele în plus.

Chora își ridică privirea spre ploaie. Critias își scărpină barba argintie.

— Suntem siguri?

Urmă o pauză și se auzi un tunet. Ploaia trecu prin gaura din cordon.

O lacrimă pentru a sfărâma învelișul Lumii Trezite. Critias cântă încet versul din Cronici, moștenite de la strămoșul Leander.

— Aceasta este lacrima care ar fi inițiat potopul.

O a doua lacrimă, pentru a se infiltra prin rădăcinile Pământului. Starling simțea cum fundul mării se răspândea. Știa că a doua lacrimă fusese vărsată.

Dar cum rămânea cu a treia, cea mai importantă lacrimă?

O a treia pentru a trezi Lumea Adormită și pentru a permite vechilor regate să existe din nou, rostiră la unison cei patru Originari. Aceasta era lacrima care conta. Aceasta era lacrima care avea să-l aducă înapoi pe Atlas.

Starling îi privi pe ceilalți.

— Cea de-a treia lacrimă a căzut pe Pământ sau nu?

— Probabil că a prins-o ceva, mormăi Albion. Piatra tunelului pe care o avea, mâinile ei...

— Ander.

Critias îl întrerupse. Din cauza nervilor, Albion vorbi pe un ton ridicat:

— Chiar dacă s-a gândit să o prindă, nu ar ști cum s-o folosească.

— Acum, el e de partea lui, nu de a noastră, spuse Chora. Dacă a treia lacrimă a fost vărsată și prinsă, băiatul îi controlează destinul. Ander nu știe că Sirul Lacrimilor are legătură cu ciclul lunar. Nu va fi pregătit pentru Atlas, care

Respect pentru oameni și cărți

nu se va da în lături de la nimic pentru a obține cea de-a treia lacrimă înainte de următoarea lună plină....

– Starling, spuse brusc Albion. Unde i-a purtat vântul pe Ander și pe Eureka?

Fata își retrase limba, mestecă și înghițî, apoi râgâi încet.

– Piatra o protejează. Abia dacă îi simt gustul, dar cred că Ander călătorește spre est.

– Este evident încotro se îndreaptă și pe cine caută, spuse Chora. În afară de noi patru, o singură persoană cunoaște răspunsurile pe care cei doi le cauță.

Albion se încrustă privind spre foc. Când expiră, flacără își dublă dimensiunea.

– Iertați-mă. Inhală controlat, ca să potolească focul. Când mă gândesc la Solon... Își arătă dinții, își înăbuși un sentiment neplăcut. Sunt bine.

Starling nu mai auzise rostit de mulți ani numele Originarului pierdut.

– Dar Solon s-a pierdut, spuse ea. Albion l-a căutat și nu l-a găsit...

– Poate că Ander îl va căuta mai bine, spuse Critias.

Albion îl apucă pe Critias de gât, îl ridică în aer și îl ținu deasupra focului.

– Crezi că nu l-am căutat pe Solon din clipa în care a plecat? Aș mai îmbătrâni un secol ca să-l găsesc.

Critias dădu din picioare, iar Albion îl eliberă. Cei doi își îndreptară hainele.

– Calmează-te, Albion, spuse Chora. Nu ceda vechilor rivalități. La un moment dat, Ander și Eureka trebuie să iasă la suprafață ca să ia aer. Starling va reuși să-i localizeze.

Respect pentru oameni și cărti

– Întrebarea este, spuse Critias, Atlas îi va găsi primul? Fiind în corpul lui Brooks, va avea cum să o atragă.

Fulgerul străluci în jurul cordonului. Apa cuprinse gleznele Originarilor.

– Trebuie să găsim o cale de care să profităm. Albion privi spre foc. Nimic nu este mai puternic decât lacrimile ei. Ander nu poate fi cel care trebuie să se afle în posesia unei asemenea puteri. El nu este ca noi.

– Trebuie să ne concentrăm asupra lucrurilor pe care le cunoaștem, spuse Chora. Știm că Eureka a aflat de la Ander că, dacă un Originar moare, vor muri și ceilalți.

Starling dădu din cap; acesta era adevărul.

– Știm că o protejează de noi folosindu-se de pelinul nostru dulce, care ne-ar extermina pe toți, dacă vreunul dintre noi l-ar inhala. Chora își bătu ușor buzele cu degetele. Eureka nu ar folosi pelinul dulce. Îl iubește pe Ander prea mult ca să-l omoare.

– Îl iubește acum, zise Critias. Spune-mi un lucru mai încocat decât emoțiile unei adolescente.

– Îl iubește. Starling își țuguie buzele. Sunt îndrăgostiți. Simt asta în vântul din jurul acestei ploi.

– Bun, spuse Chora.

– Cum poate dragostea să fie ceva bun?

Starling era uimită.

– Trebuie să iubești ca să poți să suferi din dragoste. O inimă frântă te face să plângi.

– Încă o lacrimă lovește Pământul și Atlantida se înalță, spuse Starling.

– Dar dacă am intra în posesia lacrimii Eurekăi înainte ca Atlas să ajungă la ea?

Respect pentru oameni și cărți

Chora îi lăsa pe ceilalți să se gândească la întrebarea ei.
Un zâmbet apără pe chipul lui Albion.

- Atlas are nevoie de noi pentru a-și desăvârși înălțarea.
 - Ne-ar considera foarte utili, spuse Chora.
- Starling își scutură noroiul de pe pliul rochiei.
- Sugerezi să ne aliem cu *Atlas*?
 - Eu cred că ne sugerează să-l șantajăm pe Cel Rău,

râse Critias.

– Spune-i cum vrei, zise Chora. Este un plan. Îl găsim pe Ander, intrăm în posesia oricărei lacrimi; poate generăm mai multe. Apoi, le folosim ca să-l atragem pe Atlas, care va trebui să ne mulțumească pentru marele dar al libertății lui.

Tunetul scutură pământul. Fumul negru ieși răsucindu-se prin deschizătura cordonului.

- Ești nebună, spuse Critias.
- Este un geniu, rosti Albion.
- Mie îmi este frică, zise Starling.
- Frica este pentru ratați. Chora se lăsa pe vine și lovi focul cu un băț ud. Când e următoarea lună plină?
- Peste zece nopți, spuse Starling.
- E timp suficient – Albion rânji privind în depărtare – pentru ca toate să se schimbe în ultima clipă.